

liggende Lovforslag forhøjes den successivt indtil 12 Maaneder, 12 Maaneders Karenstiden skal indtræde den 1. Oktober 1919, og vi er saa oppe paa den Karenstid, der blev fastsat ved Loven af 8. April 1914. Jeg tror, at det er en meget heldig Foranstaltning, men jeg finder ingen Anledning til nærmere at dvæle ved dette Forhold, da Spørgsmaalet om Karenstidens Varighed har været saa udførligt drøftet ved tidligere Behandlinger af denne Sag her i Salen.

Dernæst er der i §§ 6—9 fastsat Bestemmelser, som tager Sigte paa at indføre en mere effektiv Kontrol med hele denne Sag, end der har været under den bestaaende Ordning. Disse Regler har den højtærede Minister gjort ret udførligt Rede for, og jeg skal derfor ikke gentage noget om deres Indhold. Man venter, at disse nye Bestemmelser vil kunne bidrage til, at der kan føres en mere effektiv Kontrol med hele Forholdet, saa at Misbrug vanskeligere kan finde Sted. Der har jo været megen Tale om, at der gik store Misbrug i Svang med Hensyn til hele dette Forhold, og nægtes kan det heller ikke, at der har fundet Misbrug Sted, flere, end der burde have fundet Sted; men jeg tror, at det maa erkendes, at i Forhold til den store Arbejdsløshed, der har været, har Misbrugene dog ikke været særlig store, og i hvert Fald tror jeg ikke, at der med Hensyn til hele Sagens Administration er ret meget at bebrejde Arbejdsløhedskasserne. Misbrug er naturligvis ikke undgaaet og kunde ikke undgaas og vil heller ikke kunne undgaas under den nye Ordning; hvor der handles, spildes der, som man siger, og hvor der skal fordeles saa store Beløb til mangfoldige Personer, vil man aldrig kunne naa til en Ordning, som helt sikrer mod Misbrug, men naturligvis, jo færre Misbrug, der bliver, des bedre. Jeg tror som sagt ikke, at der er meget at bebrejde Arbejdsløhedskasserne, og det har derfor glædet mig meget at se, at dette ogsaa er blevet det høje Folketingsudvalgs Opfattelse, efter at Udvalget har haft en hel Del Klager over forskellige Misbrug, som man havde ment der var foregaaet, til Undersøgelse. Udvalget skriver nemlig i sin Betænkning:

„Udvalget har gennemgaaet hele Materialet og skal som sin Anskuelse udtale, at der fra Arbejdsløhedskassernes Side er

administreret samvittighedsfuldt, og at Kasserne, hvor Misbrug er oplyste, ikke er vejet tilbage for at fratage det paagældende Medlem Understøttelsen — jævnlig med tilbagevirkende Kraft — eller for at ikende Karantæne, det er en Tids Bortfald af ellers retmæssig Understøttelse.“

Det har som sagt glædet mig meget at se, at hele Folketingsudvalget har faaet denne Opfattelse, thi den stemmer ganske med den Erfaring, jeg har gjort ved i nogle Aar at have været Medlem af Arbejdsløhedsnævnet. Det er ogsaa meget forstaaeligt, at Forholdet er dette, at der ikke er meget at bebrejde Arbejdsløhedskasserne, thi det er jo de gode og dygtige Arbejdere, som leder Kasserne, og de gode Arbejdere har sikkert ingen Tilbøjelighed til at tolerere Misbrug, saa meget mindre som det derved ogsaa gaar ud over deres egne surt fortjente Skillinger, deres egne opsparede Midler. — I denne Forbindelse finder jeg Anledning til at tage Afstand fra den Kritik, der i det andet høje Ting af et enkelt Medlem har været rejst imod Arbejdsløhedsinspektøren. At Arbejdsløhedsinspektøren har det rette Syn paa Arbejdsløhedskassernes Opgave, nærer jeg for mit Vedkommende ikke den fjerneste Tvivl om, og jeg tør ogsaa paastaa, at hun ingen Tilbøjelighed har til at gaa paa Akkord med, hvad hun finder er det rette i det Forhold. Saa vidt jeg kan skønne, maa det siges, at hun har ledet denne store Institution med den største Interesse og Samvittighedsfuldhed og med megen Dygtighed. Efter den Kritik, som Inspektøren har været Genstand for i det andet høje Ting, har jeg følt mig opfordret til at fremsætte disse Bemærkninger. At Kontrollen bliver noget skærpet, er imidlertid en udmærket Ting, jo færre Misbrug, des bedre, ogsaa for Arbejderne i Almindelighed, og jeg kan derfor fuldt ud tiltræde de foreslaaede skærpene Kontrolbestemmelser, da jeg ikke tror, at de vil kunne genere Kasserne i deres Arbejde i nævneværdig Grad.

Endelig skal jeg sige et Par Ord om Understøttelsernes Størrelse. Den højeste Dagunderstøttelse, der kan gives efter den bestaaende Lov, er 3 Kr. 50 Øre til familieforsørgende Medlemmer, efter det foreliggende Lovforslag bliver den højeste Dagunderstøttelse, der kan gives, 4 Kr. i Vinter-